

Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΕΧΕΙ ΓΕΥΣΗ ΑΠΟ ΡΟΔΙ!

Ζούσε κάποτε στα χρόνια των παραμυθιών, μία μάγισσα κακιά, σε έναν ψηλό πύργο χτισμένο πάνω σε ένα βουνό απομακρυσμένο από τους ανθρώπους. Κλεισμένη στον πύργο της, δεν είχε κανέναν να της κάνει παρέα. Μοναδικοί συντροφιά της ήταν η μοναξιά, η λύπη και η δυστυχία.

Μια μέρα πήδηξε πάνω στην σκούπα της και κατέβηκε στον κόσμο των ανθρώπων για να παρακολουθήσει πώς ζουν, κι αυτό που είδε της άρεσε πολύ. Είδε ανθρώπους μελαγχολικούς, σκεφτικούς να τρέχουν να προλάβουν τις δουλειές τους, είδε ανθρώπους μοναχικούς να παραμιλούν μόνοι τους, ανθρώπους που κοίταζαν γύρω τους με φόβο και αγωνία, ενώ η δυστυχία ήταν ζωγραφισμένη στο πρόσωπό τους. «Μια χαρά!», σκέφτηκε. «Όλοι στο ίδιο καζάνι βράζουμε!» και μια σπίθα ικανοποίησης άστραψε στο χαιρέκακο βλέμμα της.

Καθώς επέστρεφε στον πύργο της πάνω στην σκούπα της, ικανοποιημένη, την προσοχή της τράβηξαν ένας καταπράσινος κήπος που μέσα του έπαιζαν χαρούμενα παιδάκια. Η μάγισσα απόρησε. Πώς γινόταν οι μεγάλοι να έχουν τόση λύπη και τα μικρά να παίζουν ανέμελα και χαρούμενα, δίχως να τους νοιάζει τίποτα άλλο παρά μόνο το παιχνίδι τους; Έπρεπε επειγόντως να τα κάνει και αυτά δυστυχισμένα! Η ευτυχία τους την αρρώσταινε, την τρέλαινε. Άρπαξε σαν αετός με τα γαμψά της νύχια, τον Αλέξανδρο, ένα αγοράκι που ζωγράφιζε σε ένα τοίχο του κήπου χαμογελαστές φατσούλες, το ανέβασε στην σκούπα της και το πήγε στον σκοτεινό της πύργο.

Πρώτα το έκλεισε σε ένα αραχνιασμένο παμπάλαιο δωμάτιο, για να μπορέσει εκείνη ανενόχλητη να βρει τρόπο να τον μελαγχολήσει. Όση ώρα η μάγισσα σκεφτόταν, το παιδί προσπαθούσε να ανοίξει την πόρτα, όμως άδικος κόπος. Κάποια

στιγμή πείνασε και έψαξε τις τσέπες του. Έπιασε κάτι σκληρό και αμέσως θυμήθηκε. Πριν τον πάρει η κακιά μάγισσα είχε κόψει από τον κήπο της «αγάπης» ένα ρόδι. Δεν ήταν ένα συνηθισμένο ρόδι, αλλά ένα ρόδι ιδιαίτερο, μοναδικό, σχεδόν θαυματουργό, γιατί όλα τα παιδιά μαζί είχαν φυτέψει αυτή τη ροδιά με πολλή αγάπη και κάθε μέρα την φρόντιζαν σαν έναν μικρό τους φίλο. Η ροδιά δεν χρειαζόταν φάρμακα για να μεγαλώσει παρά μόνο συντροφιά από παιδικά χαμόγελα. Έτσι, κάθε μέρα έβγαζε τόσο γλυκά ρόδια που μόλις τα έτρωγαν τα παιδάκια γίνονταν χαρούμενα και καλόκαρδα.

Την στιγμή, λοιπόν, που ο Αλέξανδρος έκανε να πιάσει το ρόδι του, ανοίγει η βαριά πόρτα και εισβάλλει η μάγισσα φουριόζα. Το ρόδι γλιστρά στο πάτωμα, ανοίγει και οι σπόροι του σκορπίζονται παντού. Τότε εκείνη παραξενεμένη τον ρωτά τι ήταν αυτό που κρατούσε. Το παιδί δεν πρόλαβε να της απαντήσει, γιατί τα σπόρια του ροδιού άρχισαν να πετούν στον αέρα σαν χιλιάδες αστεράκια και ο χυμός τους φώτισε το σκοτεινό δωμάτιο. Μικρές ροδιές άρχισαν να φυτρώνουν εκεί που είχαν πέσει οι σπόροι. Μέσα στη μαγεία της στιγμής το αγόρι πίστεψε πως αν μερικά σποράκια ροδιού που πετούσαν στον αέρα έμπαιναν στο στόμα της μάγισσας, θα γινόταν και αυτή καλή. Μια σύντομη προσευχή ανέβηκε στα χείλη του κι αυτό που τόσο επιθυμούσε έγινε. Σαν μαγνήτης το στόμα της μάγισσας τράβηξε τα σποράκια του ροδιού.

Η μεταμόρφωσή της ήταν εντυπωσιακή. Το πρόσωπό της, που έμοιαζε πέτρινο ως εκείνη τη στιγμή, άρχισε να γλυκαίνει, από σκοτεινό να γίνεται λαμπερό και το γεμάτο κακία βλέμμα της να γίνεται καλοσυνάτο. Το θαύμα είχε γίνει! Αμέσως μετά άρχισε να αγκαλιάζει και να φιλάει το αγόρι και από τα μάτια της έτρεχαν δάκρυα χαράς. Αυτό που ένιωθε ήταν κάτι καινούριο για εκείνην. Η ζεστασιά που τύλιγε την καρδιά της την έκανε να θέλει να βλέπει τους ανθρώπους γύρω της ευτυχισμένους. Ο

Αλέξανδρος πίστεψε βαθιά μέσα του ότι θα την έκανε καλή αλλά αυτό που έβλεπε ξεπέρναγε τις προσδοκίες του.

Από εκείνη την ημέρα όλα άλλαξαν. Ο σκοτεινός πύργος της μάγισσας έγινε ένα πολύχρωμο παλάτι ανοιχτό για όλα τα παιδιά που έπαιζαν χαρούμενα. Κάθε μέρα κατέβαινε στον κόσμο των ανθρώπων και τους παρακολουθούσε, όχι όμως για κακό σκοπό, αλλά για να βοηθήσει όποιον είχε στεναχώριες και βάσανα.

Περνούσε ο καιρός και του Αλέξανδρου δεν του αρκούσε η ευτυχία η δική του και των φίλων του. Ανησυχούσε για τους άλλους ανθρώπους. Ήθελε κι αυτοί να νιώσουν ευτυχισμένοι. Μετά σκέφτηκε ότι αφού μπόρεσε να αλλάξει την κακιά μάγισσα, με τη δύναμη της θέλησής του, θα μπορούσε να ελπίζει και σε αυτό. Πώς θα το κατάφερνε όμως;

Μετά από πολλές σκέψεις του ήρθε στο μυαλό κάτι πολύ τολμηρό. Θα ανέβαινε πάνω στην πιο ψηλή ροδιά και θα έφτανε στον Θεό. Ίσως εκείνος ήταν ο μόνος που θα μπορούσε να κάνει το όνειρό του πραγματικότητα. Κατάλαβε πως δεν είχε τίποτα να χάσει και έτσι την επόμενη μέρα άρχισε να σκαρφαλώνει από κλαδί σε κλαδί και έφτασε στο πιο ψηλό. Άρχισε να μιλά στα πυκνά άσπρα σύννεφα, εκεί που νόμιζε ότι ζούσε ο Θεός. Άρχισε να μονολογεί και να λέει ότι μόνο ένα πράγμα ήθελε τόσο πολύ στην παιδική του ζωή, να βλέπει σε όλο τον κόσμο ευτυχισμένα πρόσωπα, να βλέπει την ειρήνη και όχι πόλεμο, το δίκιο και όχι την αδικία, να μην υπάρχουν πεινασμένα και διψασμένα παιδάκια και η αγάπη να μπει στις καρδιές όλων των ανθρώπων.

Ο Θεός έπειτα από λίγο εμφανίστηκε μπροστά του, γιατί τον είχαν μαγέψει τα αθώα λόγια του και τον ξάφνιασε το ότι δεν ζήτησε τίποτα για τον εαυτό του παρά μόνο για τους άλλους ανθρώπους. Έτσι του είπε ότι θα του έκανε την ευχή του

πραγματικότητα, αφού υπάρχουν ακόμα άνθρωποι που νοιάζονται για τους
συνανθρώπους τους!

Από εκείνη την ημέρα όλα άλλαξαν! Οι πόλεμοι σταμάτησαν, τα παιδικά χαμόγελα
και οι χαρούμενες φωνές γέμισαν τις γειτονιές του κόσμου! Το παιδί και η μάγισσα
ανεβασμένοι στην μαγική σκούπα κοιτούσαν το θαύμα από ψηλά και ο Αλέξανδρος
σκεφτόταν ότι αυτό που ήθελε τόσο πολύ έγινε πραγματικότητα επειδή το πίστεψε
πρώτα εκείνος.

Η ΔΥΝΑΜΗ ΤΗΣ ΘΕΛΗΣΗΣ

Βαρβάρα Αναστασιάδη